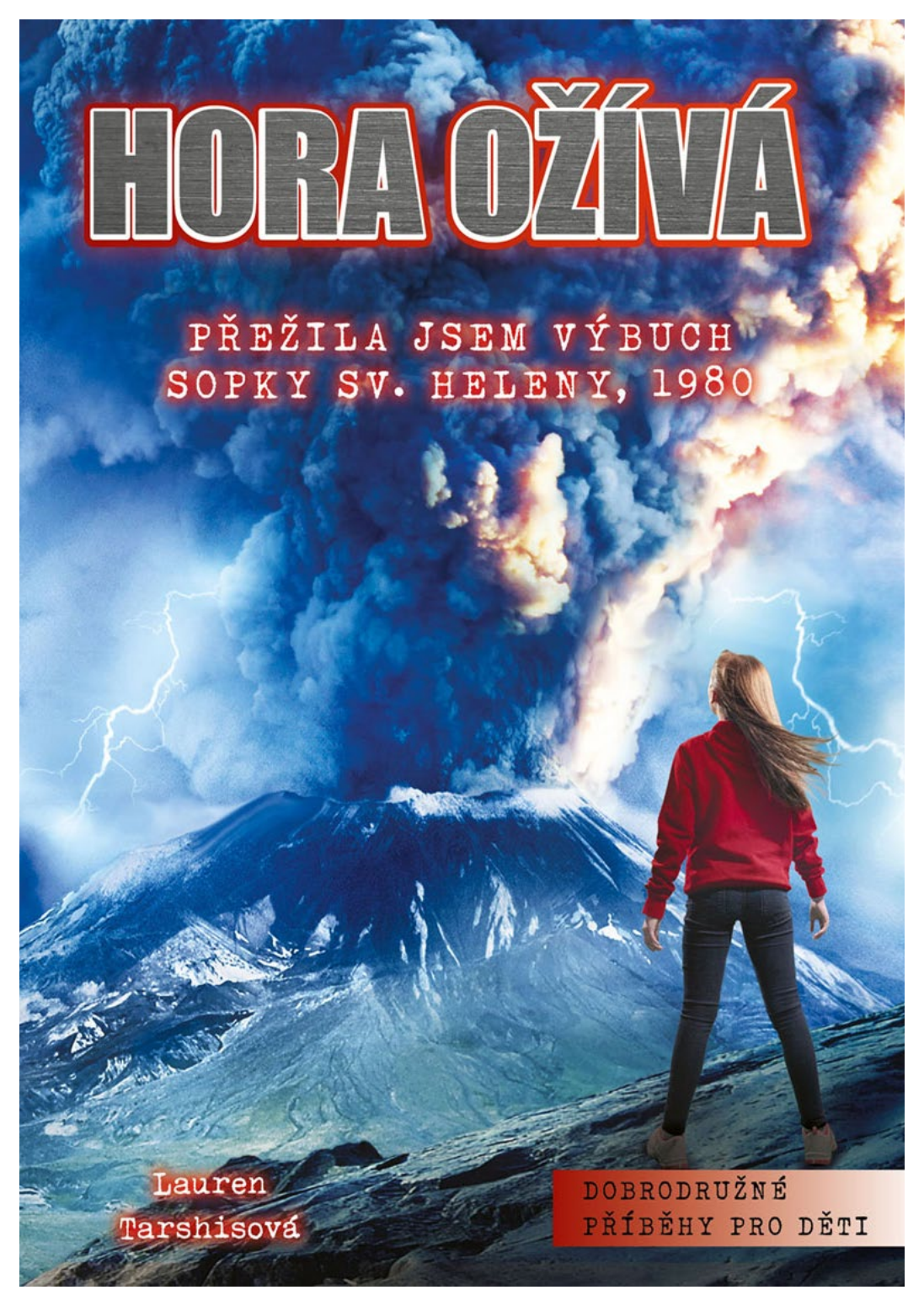

HORA OŽÍVÁ

PŘEŽILA JSEM VÝBUCH
SOPKY SV. HELENY, 1980

Lauren
Tarshisová

DOBRODRUŽNÉ
PŘÍBĚHY PRO DĚTI

Hora ožívá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lauren Tarshisová
Hora ožívá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HORA OŽÍVÁ

PŘEŽILA JSEM VÝBUCH
SOPKY SV. HELENY, 1980

Lauren Tarshisová
ilustrace Scott Dawson

VĚRNÉMU FANOUŠKOVÍ
LUKÁŠOVÍ ADAMCOVI

KAPITOLA PRVNÍ

NEDĚLE, 18. KVĚTNA 1980,
8:32 HORA SVATÉ HELENY,
STÁT WASHINGTON

Hora Svaté Heleny se více než 100 let tiše vypínala nad hustými lesy, které ji ze všech stran obklopovaly. Turisté rádi šplhali klikatými stezkami, lyžaři sjížděli její zasněžené kopce a děti skotačily v jejích průzračných jezerech.

Jenže ta hora vůbec nebyla tak klidná, jak se na první pohled zdálo.

Ve skutečnosti to byl nebezpečný vulkán, vraždící masa roztavené horniny a jedovatých plynů, která brzy exploduje silou deseti milionů tun dynamitu.

Deset minut před explozí se jedenáctiletá Jessie Marlowová společně s nejlepšími kamarády, Eddiem a Samem, potulovali lesem poblíž hory Svaté Heleny. Byl teplý jasný den s dokonale modrou oblohou. Nad nimi se vyjímal špička hory s trojúhelníkem třpytícího se sněhu.

Vtom se ozvalo hlasité zadunění.

Jessie se rázem octila uprostřed té nejsmrtelnější sopečné erupce v dějinách Ameriky.

S hrůzou sledovala, jak nebe černá. Shora se na ni přihnala závěj popela, která zvířila vzduch tak, že už téměř nebylo možné se nadechnout. Z nebe se sypaly hořící kameny.

A pak z hory jeden mohutný větrný poryv vystřelil masu rozzhaveného popela, plynů

a úlomků hornin. Řítíla se tryskem dolů a spalovala vše, co jí stálo v cestě. Její žár srazil Jessie a oba chlapce k zemi.

Jess si byla jistá, že její tělo vzplanulo. Každým nádechem jako by vdechovala oheň.

Ale to byl jen začátek.

Výbuch horu roztránil na cucky a 80 metrů široká lavina kamení, bahna a roztátého ledu se teď valila dolů do údolí. Každou vteřinou se zvětšovala, klátila stromy a hrnula před sebou balvany, strhávala mosty a odnášela domy.

Brzy zničí úplně všechno.

KAPITOLA DRUHÁ

O 8 TÝDNŮ DŘÍVE

NEDĚLE, 23. BŘEZNA 1980

STÁTNÍ SILNICE 504 VE WASHINGTONU

„Kostřice neexistuje,“ prohlásila Jess.

„Přesně tak, je to úplně vymyšlené,“ souhlasil Sam.

„Můžeme se o ní prosím přestat bavit?“ prosil Eddie, Samovo dvojče. „Naháníte mi hrůzu.“

Byla neděle ráno, Jess spolu s Rowanovými dvojčaty seděla na zadních sedadlech červe-

ného terénního Forda, který řídil pan Rowan, a všichni si u toho hlasitě prozpěvovali melodii své oblíbené písničky znějící z rádia.

Ze svého rodného města Cedar ve státě Washington ujeli něco přes 30 kilometrů po hlavní silnici, která se klikatila mezi nekonečnými lesy, vlnícími se kopci a horami.

Mířili k Rowanovic rybářské boudě na jezeře Loomis, nahoře poblíž hory Svaté Heleny. Rybářská sezóna ještě nezačala, ale pan Rowan si už chtěl boudu na rybolov připravit. Byl rád, že se k němu Jess s chlapci dnes na celý den připojili.

Kdykoli se Jess zadívala na dvojčata, uviděla dvě stejné nakrátko ostříhané hlavy, čtyři zelené oči a snad deset tisíc pih. Když byli menší, Jess by bývala udělala cokoli, aby mohla vypadat alespoň trošku jako oni. Sfoukávala svíčky na narozeninovém dortu s přáním mít zelené

oči namísto hnědých. Dokonce si fixou malovala na svou světlou pleť pihy.

Po nějakém čase z toho však vyrostla. Přišla na to, že si dvojčata vlastně ani tolik podobná nejsou. Eddie byl spíše tichý a vážný, Sam nezavřel pusu a jeho nebojácnost občas přivedla všechny tři do pěkné bryndy.

Zrovna jako dnes.

Pan Rowan netušil, že pravým důvodem, proč s ním dnes chtěli jet do hor, je ve skutečnosti Kostřice.

Šlo o zákeřnou postavu ze starého strašidelného příběhu podobnou čarodějnici z pohádky o Jeníčkovi a Mařence, ale o dost horší, protože podle všeho opravdu žila někde poblíž jezera. Měla bílé vlasy divoce vlající kolem hlavy, oči černé jako tma a místo prstů zrezavělé drápy.

Podle staré pověsti číhala uprostřed tmavých lesů na svazích Svaté Heleny, hory, jež se tyčila

nad celým tímto údolím. Toulala se mezi houštinami a hledala děti, jejichž kosti používala na výrobu kouzelného prachu.

Byla to jen strašidelná pohádka, která se vypráví u ohně nebo se jí straší děti před usnutím. Někteří spolužáci však přesto věřili, že Kostřice existuje.

Jedna dívka, Missy Samuelsová, přísahala, že Kostřice žije v rozpadlé chatrči poblíž jezera Loomis.

„Celá tamta část lesa je začarovaná,“ říkala Missy a potřásala přitom svými kudrnami. Bylo to minulou středu na školním hřišti. Eddie netrpělivě házel červeným míčem o asfalt. Většinou sem o přestávkách chodili hrát fotbal, ale dnes Missy ne a ne o Kostřici přestat.

Jess a Missy bývaly velmi dobré kamarádky. To však platilo asi před milionem let, než dostal Missin táta důležitou pozici ve stavební firmě.

Ted' Missy žije v největším domě v Cedaru, vlastně v tom jediném velkém.

„Kostrice žije v tom lese,“ pokračovala Missy dál. „Můj táta říkal, že ji někteří z jeho kolegů viděli. A teď by do té části lesa ani za nic nevčkročili.“

„To není pravda,“ prohlásila Jess.

„Oni ji ale viděli!“ trvala na svém Missy. „Měla prý oblečení celé od krve!“

„Je to jen hloupá pohádka,“ smál se Eddie.

„Když jste si tak jistí, možná byste se měli vydat k její chatrči a přesvědčit se,“ navrhla Missy.

To začínalo vypadat jako výzva.

„Tak jo!“ vyhrkl Sam. „Půjdeme!“

Jess si s Eddiem vyměnila pohled, z něhož bylo patrné, že si oba přejí jediné: Umlčte Sama, i kdyby to znamenalo přelepit mu pusku lepicí páskou!

Pozdě.

„Domluveno,“ řekla Missy. „A měli byste si vzít s sebou foťák, protože budu samozřejmě potřebovat důkaz.“

Během několika minut to všem vyzvonila a dala si záležet, aby to vyznělo jako velký vtíp – s pointou o Jess a dvojčatech.

Vycouvat z toho už samozřejmě nešlo.

Tak se toho studeného rána ocitli v zadní části červeného offroadu.

„Ale co když tam opravdu bude?“ zamyslel se Eddie.

„Tak ji Jess vyfotí,“ odpověděl Sam.

Jess sevřela svůj batoh, v němž měla uložený tátův fotoaparát. Hrudník se jí stáhl pocitem viny. Byla to tatínkova vzácnost a Jess věděla, že by máma určitě nesouhlasila, aby si ho dnes půjčila. Jess byla odhodlána dávat na foťák velký pozor. Doma jej ještě zabalila do plastové tašky pro případ, že bude pršet.